

Aslında bugün "eskiler alıyorum"un devamını yazmam gerekirdi, ancak başka bir yazıyı yazmak içimden geldi. "eskiler alıyorum"un devamını bundan sonra yazarım. Adil Okay'ın Filistin kitabının genişletilmiş ikinci baskısı çıktı. Kitap bana da geldi. İyi bir çalışma ve daha da büyüyecek bir çalışma...

Kitabın eleştirilecek yanları var mıdır, vardır, bunlardan aydınlatıcı ve konuyu geliştirici olan bir tanesinin üzerinde durmaya çalışacağım.

"Filistin'de Adil'in kitabında anlatmadığı şeyler de oldu. Mesela Filistinli örgütler arası çatışmalar, Türkiyeli örgütlerde çatışmalar... Bunlar anlatılmamış... Bir de o kadar eğitilmiş ve silahlı insan neden Türkiye'ye dönmedi de genellikle başka alanlara (Avrupa'ya) gitti?

Bir insandan her şeyi anlatmasını beklemek doğru olmaz. Birincisi, herşeyi bilmeyebilir. İkincisi ise, kitabın amacı Filistin'de İsrail saldırısına karşı savaştan Türkiyeli devrimciler... Bu zaten büyük bir konu ve kitabın genişletilmiş ikinci baskısının yeterli olabileceği bile şüphelidir.

Öteki konuları Adil ya da bir başkası biliyorsa, ileride ayrı olarak anlatsın. İyi de olur...

Filistinli örgütler arasındaki çatışmalar daha önce de bilinen şeylerdi. Türkiyeli bir örgütün de buna katılması ise tam bir rezalettir. Önceden sözünü etmiştik: Acilciler, Suriyeli yanlısı örgüt Cephe Nidal ile FKÖ'nün Arafat kanadına saldırırlar. Ölenler olur.

Hangi gerekçeyle: Arafat işbirlikçiymiş... Sana mı düştü Filistin'de hem de daha Arafat'ın küçük generalleri denilen çocukların taşlı devrimi bile başlamadan kimin işbirlikçi olduğunu belirlemek?

Gerçek neden, Suriye'den alınacak para tabii...

Türkiyeli devrimciler Filistin'e esas olarak eğitim için giderlerdi. Nitekim bir bölüm THKO'lu da 1960'lı yılların sonlarında orada eğitim görür ve döndüklerinde yakalanırlar.

Filistinliler sadece Türkiyeli devrimcilere değil, Almanya'dan Kızıl Ordu Fraksiyonu'na, İtalya'dan Kızıl Tugaylar'a da askeri eğitim olanağı sağlamışlardır.

Ve unutmayalım, 1970'li yıllarda Filistinli gerillaların kaçırdıkları bir uçak için istenilenler arasında, hapisteki Kızıl Ordu Fraksiyonu üyelerinin serbest bırakılması da vardı.

Bu bağlamda Türkiyeli devrimcilerin Filistinlilerle dayanışmasından ziyade, onların bizimle dayanışmasından söz edebiliriz.

Geldik 12 Eylül sonrasına...

Çok sayıda devrimci önce Suriye'ye geçti, oradan da Filistin'e...

Neden, ülkede kalmanın artık mümkün olmamasıydı.

Filistinliler binlerce devrimciye kalacak yer sağladılar ve kamplarda bulunmak karşılığında maaş da ödediler. Yiyecek ve yatacak yerin bulunmasının yanı sıra bir miktar da para o dönemde birçok Türkiyeli devrimci için ilaç gibi oldu.

Bu insanlar Filistin'e dayanışma amacıyla mı gitmişlerdi?

Hayır, zorunlu olarak gitmişlerdi.

Bazı akli evveller İspanya'ya giden Uluslararası Tugaylar ile Filistin'e giden Türkiyeli devrimcileri karşılaştırırlar.

Hiç ilgisi yok...

Uluslararası Tugaylar değişik ülkelerden gelen insanlardan oluşuyordu ve İspanya'ya faşistlere karşı cumhuriyetçilerle birlikte savaşmak için **gönüllü olarak** gidiyorlardı.

Türkiyeli devrimciler ise Filistin'e ya eğitim amacıyla gittiler ya da gitmek zorunda kaldılar.

Gittiklerinden bir süre sonra kendilerini savaşın içinde buldular ve İsrail'e karşı savaştilar. Ama başlangıçtaki gidiş amaçları savaşmak değildi.

Neden olsun?

Savaşmak istiyorsan, ülken burada... Senin işin de önce ülkende savaşmak...

Çok sayıda silahlı eğitim görmüş devrimci neden Türkiye'ye dönmedi?

Cevap basit aslında...

Dönemezdi de onun için...

Silahlı insanlar grubu, eğer onları saklayacak insanlar yoksa, irtibat elemanları yoksa, başka türlü kitle ilişkileri de yoksa, hiç işe yaramazlar.

Devrimci hareketin ülke içindeki kitle ilişkileri, örgüt yapıları büyük oranda çökmüştü.

Döneceksin, ama nereye döneceksin?

Kürtlerin durumu farklıdır ve unutulmamalıdır ki, onlar da 1984'e kadar ülkeye dönemediler.

Diyarbakır Cezaevi'nde bütün Kürt toplumuna örnek olması için uygulanan vahşet ters tepti...

Silahlı eylem için uygun zemin vardı artık...

Ülkenin başka bölgelerinde ise bu zemin hayli zayıftı.

Devrimci Sol bu zemini geliştirmek için çaba gösterdi ama başarısız oldu.

İsrail saldırısından sonra Lübnan'da kalmak hayli zorlaştı. Ardından Suriye'de kalmak da zorlaştı. Orada kalıp ne yapacaksınız? Ülkeye dönemiyorsunuz, durum uygun değil... Suriye'de de yapabileceğiniz bir şey yok... Kendinize sağlam bir kağıt bile alamıyorsunuz. Her derde deva Filistin kimlikleri var, o kadar...

Bu durumda insanlar yavaş yavaş kimisi Yunanistan'a kimisi öteki Avrupa ülkelerine geçmeye başladı.

O ülkelerde yabancı bir yere değil, kendi toplumlarının bir parçasının içine geldiler. O yıllarda Avrupa ülkelerinde yaklaşık 3 milyon Türkiyeli vardı.